

Markó Béla

Szavatossági idő

Mindig több kenyeret veszünk a kelleténél. Az az igazság, hogy nem is lehet egészen pontosan kiszámítani. A vége gyakran ránk penészedik. De akkor már ott hever kibontatlanul a kenyérkosárban az újabb kenyér. Előrelátók vagyunk. Van benne gyakorlatunk. Úgy hívják ezt, hogy fogyasztói társadalom. Gyerekkoromban nem nagyon láttam penészes kenyeret. Legfeljebb megszáradt, és a mozsárban prézlivé lehetett törni. Hasznosítottunk mindent. Ahogy majd minket is Isten halálunk után. Tudja, hogy kinek meddig tart a szavatossága. Ő állapította meg. Éppen ezért nem az én dolgom vigyázni. Bár ahogy látom, olykor feledékeny ő is. Most nem feltétlenül a halálról van szó. Senkinek sem kívánhatjuk a halálát, amennyiben hiszünk a mindenhatóban. És akkor sem, ha nem hiszünk benne. Nem lehet még gondolatban sem gyilkos az ember. Csak a teremtő. Megteremtett, hát meg is ölhet. Egy idő után egyre gyakrabban szagolgat minket, hogy nem penészedünk-e. Arra gondolok néha, hogy Isten országa talán mégis alkotmányos monarchia, vagyis majdnem köztársaság. Van körforgás. Hol fent, hol lent. Egyszer ember, máskor fűszál. Ilyen a demokrácia. Ahol mindenkit ki kell cserélni előbb-utóbb. A koldust és a királyfit is egyaránt. A portást és a miniszterelnököt. Mert hogyha nem, a penészről is könnyen azt fogjuk hinni, tavasz van. Zöld a mező körös-körül.